

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 471/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 16C/163/2012, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Co/45/2013, 8Co/321/2014, 14Co/153/2016 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1Cdo/37/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. júla 2022 po právoplatnom skončení konania vo veci samej domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 16 500 eur spoločne a nerozdielne voči okresnému súdu, krajskému súdu a najvyššiemu súdu a tiež náhradu trov konania. Navrhuje vysloviť príkaz konať bez zbytočných prietáhov okresnému súdu. Sťažovateľ sa v inej veci sp. zn. Rvp 1609/2022 domáha aj deklarovania porušenia práv rozhodnutiami súdov.

Sťažovateľ uplatnil žalobou z 10. septembra 2012 na okresnom súde podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy 339 686 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nezákonných rozhodnutí orgánov činných v jeho trestnom konaní, ktoré sa ukázalo ako nedôvodné. Okresný súd rozsudkom zo 7. decembra 2015 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom

č. k. 14Co/153/2016 z 30. júla 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd uznesením z 30. marca 2022 dovolanie sťažovateľa odmietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 9. mája 2022. V čase podania ústavnej sťažnosti zostalo rozhodnúť už len o výške trov konania, ktoré, ako už ústavný súd uviedol, skončilo vo veci samej neúspechom sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ namieta, že od podania žaloby do rozhodnutia najvyšším súdom uplynulo viac ako desať rokov. Konanie do podania ústavnej sťažnosti nie je skončené, pretože okresný súd rozhoduje o výške trov konania. Konanie na okresnom súde trvalo viac ako tri roky, konanie na odvolacom súde tri a pol roka a konanie na dovolacom súde tri roky. Sťažovateľ osobitne poukázal aj na jednotlivé obdobia, keď boli súdy nečinné. Namieta, že okresný súd sa nedôvodne deväť mesiacov venoval uloženiu preddavku na trovy konania napriek tomu, že žalovaná 1 bola zastúpená vlastnými právnikmi, a teda jej žiadne relevantné trovy vzniknúť nemohli. Podľa jeho názoru v tomto smere pochybil aj krajský súd, ktorý v rozhodnutí o odvolaní sťažovateľa proti povinnosti zložiť preddavok neusmernil okresný súd, ale naopak, nariadil skúmať majetkové pomery sťažovateľa. Tiež namieta, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) je potrebné do celkovej doby konania zahrnúť jeho štádia. Sťažovateľ tvrdí, že svojím konaním k prietahom neprispel, konanie nemaril, nezdržoval, všetky procesné povinnosti si riadne plnil. Podľa jeho názoru sa predmet sporu nevyznačuje právnou ani skutkovou zložitou. Sťažovateľ odôvodnil neuplatnenie sťažnosti na prietahy u predsedu súdu tým, že v judikatúre ESLP tento inštitút nepredstavuje účinný prostriedok nápravy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ako je z už uvedených časových údajov zrejme, sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť na prietahy v jeho konaní pred civilným súdom po viac ako dvoch rokoch od právoplatného skončenia konania vo veci samej (právoplatné skončenie veci samej 17. september 2019, ústavná sťažnosť podaná 23. júla 2022). Ak je zmyslom ochrany normovanej referenčnými normami odstránenie stavu právnej neistoty vyplývajúcej z právoplatne nerozhodnutej veci, tak je podanie ústavnej sťažnosti po viac ako dvoch rokoch od právoplatného skončenia veci samej zjavne mimo sledovaný cieľ. Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak ústavná sťažnosť bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva (iný zásah) ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva rozsudok ESLP z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

4. Ústavný súd nepochybuje, že namietané konanie bolo vykonané v neprimerane dlhej dobe. Nestačí však len práva spojené s porušením práv na včasné vybavenie veci mať, ale musia

sa aj náležite uplatniť. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je lehota na podanie ústavnej sťažnosti dva mesiace od upovedomenia o inom zásahu.

5. Sťažovateľ namieta aj neprimeranú dĺžku konania pred najvyšším súdom, ktorý konal po právoplatnom skončení veci samej o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolenie). Ako je zrejmé aj z ďalších časových údajov, sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty (§ 124 zákona o ústavnom súde) aj vo vzťahu k namietanému dovolaciemu konaniu (doručenie rozhodnutia najvyššieho súdu 9. mája 2022 – podanie ústavnej sťažnosti 23. júla 2022).

6. Ústavný súd z uvedených dôvodov konštatuje časové oneskorenie uplatnených práv sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o ich zmysel a cieľ súvisiaci s právoplatným rozhodnutím právnej záležitosti dotknutého jednotlivca. Ako už ústavný súd uviedol, sťažovateľ pristúpil k uplatneniu práv na ústavnom súde v roku 2022 vo vzťahu k právoplatne skončenej jeho právnej záležitosti v merite veci v roku 2019. Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že kým nie je rozhodnuté aj o trovách konania, prípad nie je skončený (rozsudok ESĽP z 28. 6. 2016 vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 65302/11). Ústavný súd ale podotýka, že sťažovateľ pred všeobecnými súdmi nebol úspešný. Podľa rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré tvoria prílohu ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. Rvp 1609/2022, sťažovateľovi nebola priznaná žiadna náhrada trov konania, a preto nemôže očakávať ani priznanie akejkoľvek výšky náhrady trov konania. Uvedené determinuje aj nedostatočnú mieru namietanej právnej neistoty z nerozhodnutej tentokrát nemeritórnej záležitosti (náklady konania) na to, aby ústavný súd deklaroval porušenie referenčných noriem. Ústavný súd preto v okolnostiach prípadu sťažovateľa nevidel dôvod na vyslovenie porušenia uplatnených práv sťažovateľa a jeho ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

7. Na záver ústavný súd dodáva, že ak by došlo k zrušeniu rozhodnutí všeobecných súdov v konaní o ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom proti rozhodnutiam všeobecných súdov (Rvp 1609/2022), prípadne v inom konaní, toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci (*res iudicata*) a sťažovateľ sa pri dodržaní zákonných pravidiel môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu